

SPECTACOLE

Teatrul Mic – Despre sexul femeii ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia de Matei Vișniec.

Regia: Răzvan Ionescu.

Cu: Rodica Negrea, Monica Mihăescu.

Mihaela PĂTRAȘCU

„Despre sexul femeii ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia”

Un titlu lung, prea lung. De ce din Bosnia? De ce Bosnia? Întruchipare metaforică a tuturor câmpurilor de luptă, un summum al ororilor războiului. Și cum războiul înseamnă, de cele mai multe ori, dorința de a stăpâni, de a domina, de a ucide, dezlănțuirea primară a pulsionilor sexuale negative, de aici o

perspectivă oarecum falică a unui conflict.

Textul, de cele mai multe ori, dă senzația de însemnări din realitate, de reportaj în direct. Așiți neputincios la suferința unui necunoscut.

Cadrul intim al Teatrului Foarte Mic îmbracă desfășurarea dramei a două femei: Kate și Dora, poli contradictorii, parcă, ai feminității; femeia occidentală și cea esteuropeană. Amândouă traversează o dramă. În fața războiului orice terapie rămâne mută, orice psiholog – un martor tăcut la deschiderea unor gropi comune. Cele două eroine pot doar monologa, dialogul este un ocean între ele, diferențindu-le și mai mult.

De fapt, este o piesă despre alienare. Atunci când nu mai știi care parte din tine este sârbă, croată sau musulmană, atunci când te întrebi dacă Dumnezeu ne-a creat sau noi L-am creat pe El. *Dora* (Rodica Negrea) se luptă cu Dumnezeu și cu copilul ei (care-i ca un soi de

blestem interior) – sârb, musulman sau croat.

Există în această piesă o evocare pitorească a tuturor popoarelor din Balcani.

Femeia violată este ea însăși o țară, nu vorbește un moment despre război (decât de cel al nervilor) – aceasta o fac proiecțiile care desfășoară în marea lor parte chipuri de bărbați abrutizați, de soldați – posibili violatori. Femeia e proprietatea dușmanului – până să ajungi să-i cotopești pământul, îi siluești nevasta.

Spectacolul ne aduce fațete noi ale talentului Rodicăi Negrea, trecând de la durere la resemnare, de la apatie la furie, în vreme ce Monica Mihăescu construiește matematic silueta femeii occidentale, martor impasibil, în fapt, la o suferință ale cărei intime resorturi îi scapă.

O meditație amară într-o piesă rotundă ca un obuz.

SPECTACOLE

Oana BORȘ

O stare de a fi: jocul

După ce, mai întâi, a avut premiera în limba franceză la Institutul Francez din București, *Farsa jupânului Pathelin*, în regia lui Cornel Todea, intră și în repertoriul Teatrului „Ion Creangă” (în limba română).

Plecând de la farsa anonimă din secolul al XV-lea, regizorul construiește, parcă

în joacă, și ne oferă, tot în joacă, un spectacol plin de vervă și nerv plin de spirit și culoare. În vraja jocului totul capătă o altă lumină: defectele lor, ale personajelor, și deopotrivă ale noastre devin aproape de înțeles, iar râsul stârnit nu-i amar, ci plin și tonifiant. Chiar mai mult, el rămâne în timpul spectacolului o prezență constantă. Comicul – componentă intrinsecă a textului prin situații, caractere, limbaj – este potențat cu inventivitate și fină știință spectrală. El se naște din tonalitatea ce descoperă subtile înțelesuri în cuvânt, din mișcare, caracterizată și caricaturizantă uneori, din gest,

atitudine. Și astfel, spațiul scenic devine viu, se transformă într-un univers al hazului și jocului, un univers care pentru cei mici reprezintă o stare de a fi și de care și noi avem nevoie.

Teatrul „Ion Creangă” București – Farsa jupânului Pathelin, piesă anonimă din secolul XV. Traducerea, adaptarea și regia: Cornel Todea. Scenografia: Luana Drăgoiescu. Mișcarea scenică: Păstorel Ionescu. Cu: Cristian Irimia, Anca Zamfirescu, Mihai Verbițchi, Lucian Ifrim, Boris Petroff. **Data premierei:** 26 februarie 1999.